

ת"פ 59481/03/14 - מדינת ישראל נגד ל ק

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 59481-03-14 מדינת ישראל נ' ק

לפני	כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	ל ק

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דנית שושן ועו"ד קרן דסקין

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד מירב נוסבוים

פסק דין

הנאשם עומד לדין בגין ביצוע עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**חוק העונשין**"). בכתב האישום נטען כי העבירה בוצעה ביום 6.2.2014.

ביום 14.12.2014 הוריתי, לבקשת הנאשם ובהסכמת המדינה, לפסיכיאטר המחוזי לערוך חוות דעת פסיכיאטרית אודות הנאשם. בסיכום חוות הדעת מיום 10.2.2015 נאמר כי הנאשם סובל ממחלת נפש במובן המשפטי של המילה (סכיזופרניה), במצבו הנוכחי שומר על כושר שיפוטו, מבין את טיב ותוצאות מעשיו ומסוגל לעמוד לדין, אך **בעת ביצוע העבירה המיוחסת לו, בהסתמך על התיעוד הרפואי, ככל הנראה נמצא בשלב פרודרומאלי בשל מחלתו הפיסוכטית, ולפיכך לא הבין את טיב ואת תוצאות מעשיו באותה העת.** הפסיכיאטר המחוזי הוסיף וקבע כי הנאשם זקוק לאשפוז מרפאתי כפוי.

הצדדים לא חלקו על תוקפה של חוות הדעת הפסיכיאטרית.

בהסתמך על ההלכה החדשה שפסק בית המשפט העליון ברע"פ 2675/13 **מדינת ישראל נ' וחנן** (3.2.2015) (להלן - "**הלכת וחנן**") בקשה ב"כ הנאשם להורות על זיכוי של הנאשם, משום שעומד לו הסייג לאחריות

פלילית הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין.

המאשימה מצדה, בקשה כי התוצאה המשפטית בעניינו של הנאשם תהיה זו שנהגה בהתאם להלכה קודמת שפסק בית המשפט העליון, ע"פ 2947/00 מאיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 636 (2002) (להלן - "הלכת מאיר"), לפיה יש לסווג את הנאשם כאן כ"לאו בר עונשין" ולהפסיק ההליך נגדו. עוד ציינה המאשימה כי פרקליטות המדינה הגישה לבית המשפט העליון בקשה לדיון נוסף בהלכת וחנן (דנ"פ 1237/15), ובמסגרת זו טענה, בין היתר, כי ישנן שתי הלכות סותרות של בית המשפט העליון, באופן שעלול ליצור קושי לפני הערכאות הדיוניות לפי איזו הלכה לפסוק.

המאשימה בקשה להוסיף ולטעון טענות גם לגוף העניין, מדוע יש לדעתה להעדיף את הלכת מאיר על פני הלכת וחנן, אך לא התרתי לה לעשות כן. היה מקום להשמיע טענות לגוף העניין רק אם הייתי מקבל את טענת המאשימה כי שתי ההלכות שרירות וקיימות, האחת לצד רעותה.

אודה ולא אבוש, לא ירדתי לסוף דעתה של המדינה.

בהלכת וחנן סטה בית המשפט העליון במפורש מהלכת מאיר, וקבע כי מן הראוי לזכות נאשמים להם עומד הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין. סעיף 20(ב) לחוק יסוד: השפיטה קובע כי "הלכה שנפסקה בבית המשפט העליון מחייבת כל בית משפט, זולת בית המשפט העליון". מכאן שבית המשפט העליון בישראל מוסמך לסטות מתקדימיו. אחד מכללי הפרשנות החזקים והבסיסיים ביותר בכל מערכת משפטית הוא הכלל לפיו המאוחר גובר על המוקדם. מכאן, שבסוגיה בה פסקה הלכת וחנן במפורש, קרי: אי הכשירות המהותית, **חייבים** בתי המשפט בערכאות הדיון לנהוג על פיה, ולזכות את אלה מבין הנאשמים שלהם עומד סייג הוראת סעיף 34 לחוק העונשין.

לבקשת המדינה, עיינתי בהחלטת כב' השופט ח' טרסי בת"פ (נתניה) 3623-02-15 מדינת ישראל נ' צ'קול (24.2.2015). לא מצאתי כי יש בהחלטה זו כדי לשנות ממסקנתי כפי שהובאה לעיל, מה גם שהעניין שנדון לפני כב' השופט טרסי אינו זהה לענייננו, שכן שם לקה הנאשם באי-כשירות דיונית נוסף על אי הכשירות המהותית, עניין שאכן מעורר מורכבות דיונית (שאינה מתקיימת בענייננו).

לסיום אציין כי, לטעמי, בשאיפתה לטעון לפי הלכת מאיר כל עוד לא נתקבלה בקשתה לדיון נוסף וההלכה לא שונתה, מתעלמת המדינה מעקרון התקדים המחייב. התנהגות זו של המדינה היא היוצרת קושי בערכאות המבררות, ולא החלטת בית המשפט העליון לסטות מהלכה קודמת, מושרשת ככל שתהיה.

אשר על כן אני מזכה את הנאשם מכל אשמה.

כיוון שב"כ הנאשם הודיעה כי אינה מקבלת את המלצת הפסיכיאטר המחוזי להוצאת צו מרפאתי כפוי, אדון בכך במעמד הצדדים במועד שימוע פסק דין זה.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.